

Η μεταστροφή της Μαρίας

Από τους πεντηκοστιανούς στην αιώνια Πεντηκοστή της Ορθοδοξίας!

Κατάγομαι από μία εξαμελή μέση ορθόδοξη οικογένεια. Η σχέση μου με την εκκλησία ήταν τυπική. Εκκλησιαζόμουν κάθε Χριστούγεννα και Πάσχα χωρίς να γνωρίζω ουσιαστικά την χριστιανική πίστη, κάτι το οποίο συνέβαλε στο να προσχωρήσω στην αίρεση των Πεντηκοστιανών, όπως θα σας διηγηθώ παρακάτω.

Όλα ξεκίνησαν στις 5 Μαΐου του 2010 όταν βρέθηκα στον Άγιο Γεώργιο Ευβοίας για να πραγματοποιήσω ένα τάμα μου. Η εκκλησία ήταν κλειστή όταν την επισκέφτηκα καθώς ήταν μεσημέρι. Έτσι, αναγκάστηκα να περιμένω στον προαύλιο χώρο της. Επειδή περίμενα αρκετή ώρα χωρίς να βλέπω κάποιον, αποφάσισα να επικοινωνήσω με το ταξί που με είχε φέρει για να με μεταφέρει πίσω. Αντί για τον ιδιοκτήτη, ήρθε ο υπάλληλός του ο οποίος ανήκε στην "Έλευθέρη Αποστολική Εκκλησία της Πεντηκοστής". Από εδώ ξεκινάει και ο προσηλυτισμός μου. Μόλις με είδε, κτύπησε την πόρτα του πάτερ, αλλά εκείνος έλειπε. Ήμουν εμφανώς στεναχωρημένη λόγω του ότι τελικά δεν πραγματοποίησα το τάμα.

Εκείνος, με είδε σε αυτήν την κατάσταση και μου είπε ότι ο Θεός έχει φυλάξει κάτι καλύτερο για μένα. Μόλις το άκουσα, μου άρεσε διότι αναφέρονταν στον Θεό. Μάλιστα δάκρυσα κιόλας. Τώρα η συζήτηση μεταφέρεται μέσα στο ταξί, και σε όλη την διαδρομή μέχρι το λιμάνι. Μου πρότεινε να καθίσω εκείνη την ημέρα και να με φιλοξενήσει στο σπίτι του με την οικογένειά του, με σκοπό να μου μιλήσει για τον Χριστό και το Ευαγγέλιο. Αρχικά είχα ενδιαασμούς να μείνω με άγνωστους για μένα ανθρώπους, αλλά επειδή ήμουν απογοητευμένη σκέφτηκα ότι θα είχα τίποτα να χάσω. Και έτσι δέχτηκα.

Μέχρι να τελειώσει την βάρδιά του, καθίσαμε σε ένα μικρό καφενείο, όπου μου μιλούσε για την αγάπη του Χριστού και παράλληλα μου έκανε μικρή κατήχηση περί των πεντηκοστιανικών του πεποιθήσεων περί της αρπαγής, χωρίς ποτέ να μου αποκαλύψει ότι δεν ήταν ορθόδοξος αλλά της ΕΑΕΠ. Ουσιαστικά, πρόκειται περί προσηλυτισμού, καθώς πέρα από τον Χριστό που μου έδινε υποτίθεται, μου έδινε και τις αιρετικές του διδασκαλίες. Είναι αυτό που αναφέρει ο άγιος Κύριλλος Ιεροσολύμων στις κατηχήσεις του «...οι οπαδοί των αιρετικών, με ευγενική γλώσσα και ευγλωττία απατούν τις καρδιές των απλοϊκών ανθρώπων, και καλύπτουν με το χριστιανικό τους όνομα, σαν με μέλι, τα δηλητήρια των αιρετικών δογμάτων» (Κατήχηση Δ).

Εγώ, δεν είχα καταλάβει ότι δεν ήταν ορθόδοξος, καθώς είχα άγνοια περί των αιρέσεων και των αιρετικών ύπουλων μεθόδων τους. Μου διηγούνταν διάφορες δικές του εμπειρίες καθώς και διάφορα ενύπνια τα οποία μου προκαλούσαν θαυμασμό. Το ότι επρόκειτο περί ετεροδόξων, αυτό το κατάλαβα όταν πήγαμε στο σπίτι του. Εκεί η σύζυγός του παίρνοντας την σκυτάλη, άρχισε να μου λέει και δικές τις εμπειρίες. Κάποια στιγμή, όταν έφτασε η ώρα του φαγητού, έφερε μία προσευχή, και όταν τελείωσε η προσευχή έκανα τον σταυρό μου ενώ εκείνοι όχι. Αυτό μου προκάλεσε μεγάλη εντύπωση. Πως είναι δυνατόν σε μία χριστιανική οικογένεια, όπως τους θεώρησα, να μην κάνουν το σημείο του σταυρού; Πάνω στην κουβέντα, εν συνεχεία, μου φανέρωσαν ότι εκκλησιάζονταν στην ΕΑΕΠ κάπου στην Εύβοια. Επειδή δεν ήξερα πολλά, δεν μου έκανε πολύ μεγάλη εντύπωση αυτό. Απλά είχα καταλάβει ότι δεν πάνε στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Μέσα στην αγαπολογία και τα σχετικά με την αγάπη του Ιησού Χριστού, μου κατηγόρησαν παράλληλα καθαρά ορθόδοξες πρακτικές ότι ήταν δήθεν αντιγραφικές. Την επόμενη μέρα, αφού μιλήσαμε πάλι, με έφερε στο λιμάνι και άρχισα τον δρόμο της επιστροφής μου στην Αθήνα.

Στο διάστημα από 6 Μαΐου μέχρι 30 Μαΐου, μιλούσαμε καθημερινά στο τηλέφωνο και με πρότρεπε να επισκεφτώ την ΕΑΕΠ στο Αιγάλεω όπου μένω. Στο μεταξύ, πηγαινοερχόμουν στην Θήβα όπου είχα νοικιάσει και σπίτι. Στις 30 Μαΐου και κατόπιν συνεννοήσεως μαζί του, περίοδο κατά την οποία βρισκόμουν στην Θήβα, με βρήκε με την οικογένεια του και για πρώτη φορά επισκεφτήκαμε την τοπική συνάθροιση. Ο χώρος αν και ήταν διαφορετικός από αυτόν της Ορθοδόξου, δεν μου έκανε καμία εντύπωση. Πήγαμε κατά την ώρα της προσευχής, και είδα ανθρώπους γονατιστούς. Μου έδωσαν ένα μαντήλι και το φόρεσα. Άκουσα για πρώτη φορά κήρυγμα από τον άμβωνα το οποίο ήταν συγκινητικό. Στο τέλος της συνάθροισης, χαιρετηθήκαμε, και έφυγα με καλές εντυπώσεις. Ανταλλάξαμε επίσης τηλέφωνα με την αδελφή του υπευθύνου. Συστηματικά, άρχισα να παρακολουθώ τις συνάξεις της ΕΑΕΠ από τις 24 Ιουνίου, στο Αιγάλεω και στην Θήβα (τα σαββατοκύριακα).

Μέλος της ΕΑΕΠ έγινα από τις 10 Ιουλίου όπου και “βαπτίστηκα”. Την ημέρα εκείνη έγινε και προφητεία (όπως γίνεται συνήθως για όσους πρόκειται να ενταχθούν δια του “βαπτίσματος” στην Πεντηκοστή), που έλεγε “να την προσέχετε γιατί εγώ την έφερα εδώ, και θα την ευλογήσω”. Τα συνηθισμένα που λένε.

Από την στιγμή εκείνη, δεν έχανα καμία συνάθροιση και καμία κοινωνία σε σπίτια, με συμπροσευχές και “συμμελέτες”. Τον πρώτο εκείνο καιρό αισθανόμουν πάρα πολύ όμορφα και πάνω από όλα σίγουρα για την σωτηρία. Μέχρι τότε, τους έβλεπα αγίους και τους ανθρώπους εκτός της ΕΑΕΠ αμαρτωλούς που θα χαθούν στην αιώνια απώλεια. Αυτό προκαλούσε γενικότερα έπαρση και φανατισμό. Οι επιπτώσεις μιας τέτοιας συμπεριφοράς είχαν τραγικές συνέπειες όχι μόνο στο φιλικό και στο επαγγελματικό μου περιβάλλον, αλλά κυρίως στο οικογενειακό. Ήμουν σαν ξένη. Τον περισσότερο χρόνο μου τον περνούσα στην ΕΑΕΠ και στα σπίτια όπου μαζευόμασταν μετά τις συναθροίσεις. Οι σχέσεις με τους γονείς μου και τους συγγενείς μου είχαν ατονήσει, και σε αυτό οφείλονταν και το ότι μέσα από την διδασκαλία τους, τους έβλεπα ως “κοσμικούς”, ως ανθρώπους “απίστους”, ως ανθρώπους που είναι καταδικασμένοι στην απώλεια επειδή δεν ήταν πεντηκοστιανοί. Προσευχόμουν

ιδιαίτερα για αυτούς, και είχα τεράστια αγωνία και άγχος μη τυχόν και πέθαιναν και οδηγούνταν στην κόλαση.

Οι δικοί μου ποτέ δεν μου έφεραν φανερά αντίρρηση, αν και με έβλεπαν καθημερινά να απομακρύνομαι, να απομονώνομαι, και να περιορίζεται η επαφή μου μόνο με ανθρώπους της ΕΑΕΠ. Σε αυτό το σημείο, μπορώ να αναφέρω την επίσκεψη πρεσβυτέρου από το Αιγάλεω στο σπίτι μου με σκοπό να “ευαγγελίσει” τους δικούς μου. Θυμάμαι ότι άνοιξε την Αγία Γραφή χωρίς να ρωτήσει, και από μόνος του άρχισε να κάνει διδασκαλία κατά της Παναγίας μας, κατά του αειπάρθενου, και γενικότερα προσπάθησε να περάσει Προτεσταντικές ψευτοδιδασκαλίες. Ο ίδιος, προσπάθησε να με προξενέψει με έναν νέο που τότε μου άρεσε. Όμως ο συγκεκριμένος πρεσβύτερος, άρχισε να γίνεται αδιάκριτος και να επεμβαίνει σε μεγάλο βαθμό στην προσωπική μου ζωή. Ακόμα και στο “βάπτισμα του αγίου Πνεύματος”, πάλι με πίεζε. Αυτό είναι το πρώτο σημείο που με έκανε να κλειστώ στον εαυτό μου και να νιώσω πολύ μεγάλη πίεση. Όλα αυτά, σε συνδυασμό με έναν συγκεκριμένο τρόπο ζωής που έμμεσα σε υποβάλλουν μέσα από την διδασκαλία του άμβωνα αλλά και από την εν γένη συμπεριφορά των μελών, με οδήγησαν στην απομόνωση.

Από τότε άρχισα να βλέπω ότι αυτά που είχα ακούσει αρχικά περί ελευθερίας, στην πραγματικότητα δεν ισχυαν και ότι ήταν μύθος τα περί τέλει εκκλησίας. Αιτία της φυγής μου από εκεί ήταν η μεγάλη ψυχολογική βία που ένιωσα, δηλαδή με το να ακούω καθημερινά ύμνους από το πρωί μέχρι το βράδυ, να νιώθω έρμαιο της αίρεσης, και γενικά ενοχές για το κάθε τι που θα έκανα ή θα έλεγα που θα ήταν “αντίθετο” από αυτά που διδασκόμουν. Αυτό που βίωνα όμως, δεν το έβλεπα και στα παιδιά των πρεσβυτέρων τα οποία έκαναν την ζωή τους.

Για παράδειγμα, θα αναφέρω ένα περιστατικό. Σε μία συνάθροιση, μετά το κήρυγμα, έγινε πάλι προσευχή. Όλη σχεδόν η νεολαία ήταν από πίσω μου. Όταν σηκωθήκαμε, τα παιδιά έλειπαν. Είχαν φύγει κατά την διάρκεια της προσευχής. Αυτό μου είχε κάνει ιδιαίτερα

αρνητική εντύπωση. Επίσης, σε κοινωνίες όπου περίμενα να ακούσω ως νεοκατήχητη περί πνευματικών πραγμάτων, άκουγα περί κοσμικών. Αυτά δηλαδή για τα οποία οι ίδιοι κατέκριναν τον υπόλοιπο κόσμο, τα ίδια έπρατταν και αυτοί. Στο σημείο αυτό, θα ήθελα να πω ότι δεν είναι κατακριτέο το να σηκωθείς από την προσευχή και να φύγεις ή το να συζητάς περί μη πνευματικών θεμάτων. Είναι όμως κατακριτέο η υποκρισία. Άλλο να προβάλεις προς τα έξω και άλλο να είσαι. Όλη αυτή η κατάσταση με έκανε να πηγαίνω μεν αλλά με μισή καρδιά. Παρόλα αυτά, εξακολουθούσα να πιστεύω ότι εκεί ήταν η πραγματική διδαχή του Χριστού.

Η απομάκρυνση από τους δικούς μου ανθρώπους, τους έκανε να αρχίσουν να ψάχνουν πληροφορίες για την “εκκλησία” της Πεντηκοστής στο διαδίκτυο. Συγκεκριμένα η αδελφή μου, μου είπε (αφού έψαξε) ότι πρόκειται περί αιρέσεως. Εγώ έφερα αντίρρηση μη δεχόμενη τίποτα από αυτά. Μου είπε ότι είχε διαβάσει μαρτυρίες μεταστροφής από την αίρεση και αυτό με είχε προβληματίσει. Ενημέρωσα τον πρεσβύτερο να μου λύσει την απορία περί της φυγής ορισμένων από εκεί και μου απάντησε ότι αυτοί έφυγαν λόγω υπερηφάνειας και κενοδοξίας. Η απάντηση δεν μπορώ να πω ότι με κάλυψε κατά πάντα, αλλά μπήκα σε ακόμα μεγαλύτερο προβληματισμό και σκέψεις. Λίγο καιρό αργότερα “κρύωσα” περισσότερο, χωρίς όμως να παύσω να θεωρώ την συγκεκριμένη αίρεση ως την αλήθεια. Ήθελα χρόνο να σκεφτώ και να χαλαρώσω, αλλά σχεδόν όλος ο ελεύθερος χρόνος μου ήταν δοσμένος στην αίρεση. Μου είχαν προτείνει να πάω στο συνέδριο νεολαίας στην Θεσσαλονίκη, αλλά εγώ δεν ήθελα. Εκεί με πίεσαν ακόμα περισσότερο και όλα αυτά είχαν ως αποτέλεσμα την άσκηση περισσότερης ψυχολογικής βίας. Αυτό με οδήγησε στο να μην θέλω να ξαναπάω, αλλά έχοντας υπόψη μου ότι μόνο εκεί ήταν η αλήθεια, φοβήθηκα ότι έτσι θα πρόδιδα τον Χριστό και ότι τα τελευταία θα γίνονταν χειρότερα από τα πρώτα. Ο φόβος ότι θα προσχωρούσα στον κόσμο και ότι θα έχανα την αρπαγή της εκκλησίας και την αιώνια ζωή, με οδήγησαν σε σκέψεις περί αυτοκτονίας. Οτιδήποτε εκτός της ΕΑΕΠ ήταν μάταιο για μένα την εποχή εκείνη και αμαρτία.

Ενώ αρχικά ήμουν πανευτυχής, εκείνες τις ημέρες ένιωσα την ψυχή μου μαύρη και χωρίς ελπίδα. Η 25η Αυγούστου ήταν η τελευταία ημέρα κατά την οποία πήγα στην συνάθροιση τους. Ως τότε, αυτό που ήθελα ήταν να μην έχω καμία επαφή με σκοπό να βρω χρόνο να ψάξω αυτά που με βασάνιζαν. Στο μεταξύ, η αδελφή μου είχε ήδη βρει λίγο καιρό πριν στο διαδίκτυο την μεταστροφή ενός παιδιού από την αίρεση της ΕΑΕΠ, και απογοητευμένη εγώ μου ήρθε στο νου αυτό το περιστατικό και προσπάθησα να επικοινωνήσω με το

συγκεκριμένο παιδί. Όταν διάβασα την ιστορία του, και παράλληλα διάφορες αναφορές για τους Πεντηκοστιανούς από το ιστολόγιο του Αντιαιρετικού Εγκολπίου, ένιωσα ανακούφιση και αισθάνθηκα να φεύγει από πάνω μου ένα τεράστιο βάρος που με πλάκωνε.

Επικοινωνήσα μετά και είχα προσωπική επαφή και με άλλα παιδιά που είχαν φύγει, από τα οποία και γνώρισα τον σημερινό πνευματικό μου. Εντάχθηκα στην εκκλησία του Χριστού την Ορθόδοξη με το άγιο χρίσμα το οποίο και έλαβα στις 2 Οκτωβρίου του 2010. Εκ τότε, άρχισα να εκκλησιάζομαι τακτικά, να μετέχω στις λειτουργίες, να επισκέπτομαι τον πνευματικό μου για κατήχηση, και να παρακολουθώ το σταθμό της Πειραιϊκής Εκκλησίας, μέσα από τον οποίο κατηχήθηκα και κατηχούμε την αγιότατη πίστη μας που άπαξ παραδόθηκε. Στην Ορθόδοξη Εκκλησία βρήκα την αλήθεια, το φως το αληθινό που είναι ο Ιησούς Χριστός, βρήκα την ψυχική μου γαλήνη, και γενικότερα εκ τότε έχει αλλάξει όλη μου η ζωή. Με την βοήθεια του Θεού και με την χάρη Του θέλω να είμαι πάντοτε στον δρόμο που μου άνοιξε Εκείνος. Τον ευχαριστώ που δεν με άφησε στην πλάνη και εύχομαι όλοι οι άνθρωποι να έρθουν και να γνωρίσουν την Εκκλησία του Χριστού την οποία αγνοούν ή έστω την κρίνουν επιφανειακά. Τότε θα δουν το μεγαλείο και τον πνευματικό θησαυρό της Ορθοδοξίας.

Μαρία Λυμπέρη

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΟΝ ΕΓΚΟΛΠΙΟΝ www.egolpion.com